

Estimados diocesanos.

Nuestro calendario marca en este domingo el inicio de un nuevo año. El natural termina el treinta y uno de diciembre y empieza el nuevo el día uno de enero. Ese momento tan señalado se celebra por “todo lo alto”: comidas abundantes, bebidas sin cuento, mucho bullicio y aparente (o cierta) alegría acompañada por música estridente, disfraces y mil objetos de consumo.

El inicio de nuestro año cristiano es mucho más humilde. Exteriormente nadie nota que hemos cambiado de período. No hay cohetes ni ruidos, ni las cadenas de televisión lo anuncian. Pero los cristianos experimentamos un profundo cambio ambiental en nuestra vida de fe y nos disponemos a preparar el nacimiento del Señor. Para ello la Iglesia propone cuatro semanas para enfilar nuestra disposición a vivir la profunda alegría de participar de la salvación del Mesías, el Hijo de Dios. Sin estridencias ni excesivos jolgorios. Con humildad y aceptación de la pequeñez como señala el mismo acontecimiento de Navidad: pesebre, noche fría, soledad de los padres de Jesús ante el parto, admiración de unos pastores con sus animales domésticos y el suave canto de los ángeles que llama a las estrellas a sumarse al prodigio del Niño que nace y que transforma nuestras vidas.

Los cristianos participamos con la sorpresa y con la contemplación de los miles modos de representación del misterio. Pero también se nos exige un profundo cambio de vida que rasgue nuestros corazones egoístas y promueva una auténtica solidaridad con todos los que nos rodean a quienes les deseamos amor y paz. Nos recordamos unos a otros que no son palabras bonitas sino una exigencia ineludible para perpetuar la realidad anunciada por Jesucristo y para no perder nunca la esperanza de conseguirlo según las responsabilidades y las funciones que cada uno desempeña. Nadie puede olvidar la contemplación del mundo con sus carencias, sus desigualdades y sus injusticias y quedarse indiferente; debe ser activo en la búsqueda de soluciones para todos y para ello es necesario la preparación personal y comunitaria.

Para esa preparación nos brinda la Iglesia el tiempo de esperar, el Adviento. Dedicar más tiempo a la oración, mejor disposición para escuchar la Palabra de Dios valiéndonos de las personas que allí aparecen como modelos de este tiempo: los profetas, san Juan Bautista, san José, la Virgen María, y, por supuesto, una actitud sincera para ayudar y tener compasión hacia los que más sufren. Son auténticos y típicos modelos para el Adviento. Buscad además otros muchos otros modelos entre nosotros que nos ayuden a promover y a vivir la esperanza. Renunciad a seguir a quienes fomentan el rencor huyendo de la práctica del encuentro, del diálogo y del amor. Desechad todas las llamadas al uso de la fuerza como un modo de imposición que genera más enfrentamiento y posteriores venganzas. Demasiadas guerras que se saldan con más sufrimientos y más muertes. Cuidad las palabras que hieren y separan. No caigáis nunca en el desánimo o la indiferencia ante los problemas. No digáis nunca que es imposible lo que anuncia Jesús con un candor manifiesto y, al mismo tiempo, con una atracción infinita; una acogida, la alegría y la esperanza.

Prepararnos es concretar los signos del esperar contra toda esperanza. Ante las guerras que no parecen acabar, sobre todo la que se libra en la tierra de Jesús. Ante el fenómeno de la inmigración que no cesa de producir más muertes. Ante los abusos sexuales que se han dado en el interior de la Iglesia por miembros sin escrúpulos; reconocemos que es una lacra social, por eso pedimos más responsabilidad y soluciones universales para atender a las víctimas.

Y cuando veáis que algo es negativo preparad el Adviento con los ojos puestos en el Señor y mejorar la vida de nuestro prójimo.

Con mi bendición y afecto.

+Salvador Giménez, obispo de Lleida.

Estimats diocesans.

Aquest diumenge el nostre calendari religiós marca l'inici d'un nou any. L'any natural acaba el trenta-u de desembre i comença amb la festa de Cap d'Any, celebrada amb tota mena de luxes: menjars abundants, begudes a dojo, molta bullícia i una aparent -o una certa- alegria, acompanyada de música estrident, disfresses i mil objectes de consum.

L'inici del nostre any cristià és molt més humil. Exteriorment, ningú nota que hem canviat de període: no hi ha coets ni sorolls, ni ho anuncien les cadenes de televisió. Però els cristians experimentem un profund canvi ambiental en la nostra vida de fe i ens disposem a preparar el naixement del Senyor. Per aquest motiu l'Església proposa quatre setmanes per encaminar la nostra disposició a viure la profunda alegria de participar de la salvació del Messies, el Fill de Déu. Sense estridències ni excessives xerinoles; amb humilitat i acceptació de la petitesa, com assenyala el mateix esdeveniment de Nadal: pessebre, nit freda, solitud dels pares de Jesús davant del part, admiració d'uns pastors amb els seus animals domèstics i el suau cant dels àngels que crida les estrelles a sumar-se al prodigi del Nen que neix i que transforma les nostres vides.

Els cristians ens sorprenem i contemplem les mil maneres de representació del misteri. Però també se'ns exigeix un profund canvi de vida que esberli els nostres cors egoistes i promogui una autèntica solidaritat cap als qui ens envolten, als quals desitgem amor i pau. Ens recordem mútuament que no són paraules boniques sinó una exigència ineludible per perpetuar la realitat anunciada per Jesucrist i no perdre mai l'esperança d'aconseguir-ho, segons les responsabilitats i les funcions que cadascú exerceix. Ningú pot oblidar la contemplació del món amb les seves mancances, les seves desigualtats i les seves injustícies i quedar-se indiferent; ha de ser actiu en la cerca de solucions per a tothom, i per a això cal la preparació personal i comunitària.

Per a preparar-nos, l'Església ens ofereix un temps d'espera, l'Advent. Cal dedicar més temps a l'oració, tenir millor disposició per escoltar la Paraula de Déu, valent-nos de les persones que hi apareixen com a models d'aquest temps: els profetes, sant Joan Baptista, sant Josep, la Mare de Déu i, per descomptat, una actitud sincera per ajudar i tenir compassió cap als qui més sofreixen. Ells són autèntics i típics models per a l'Advent. Busqueu també entre nosaltres altres models que ens ajudin a promoure i viure l'esperança. Renuncieu a seguir els qui fomenten el rancor, fugint de la pràctica de la trobada, del diàleg i de l'amor. Rebutgeu totes les crides a l'ús de la força com un mitjà d'imposició que genera més enfrontament i posteriors venjances. Hi ha massa guerres que se salden amb més sofriments i més morts! Cuideu les paraules que fereixen i separen. No caiguen mai en el descoratjament o la indiferència davant dels problemes. No digueu mai que és impossible el que anuncia Jesús amb una candidesa exemplar i, al mateix temps, amb una atracció infinita, que uneix l'acollida, l'alegria i l'esperança.

Preparar-nos és concretar els signes d'esperar contra tota esperança. Davant de les guerres que no semblen acabar mai, sobretot la que es lliura a la terra de Jesús. Davant del fenomen de la immigració que no para de produir morts. Davant dels abusos sexuals que s'han donat a l'interior de l'Església per membres sense escrúpols: reconeixem que és una xacra social, i per això demanem més responsabilitat i solucions universals per atendre les víctimes.

I quan vegeu que alguna cosa és negativa prepareu l'Advent amb els ulls posats en el Senyor i en millorar la vida del nostre proïsme.

Amb la meva benedicció i afecte.

+Salvador Giménez, bisbe de Lleida.